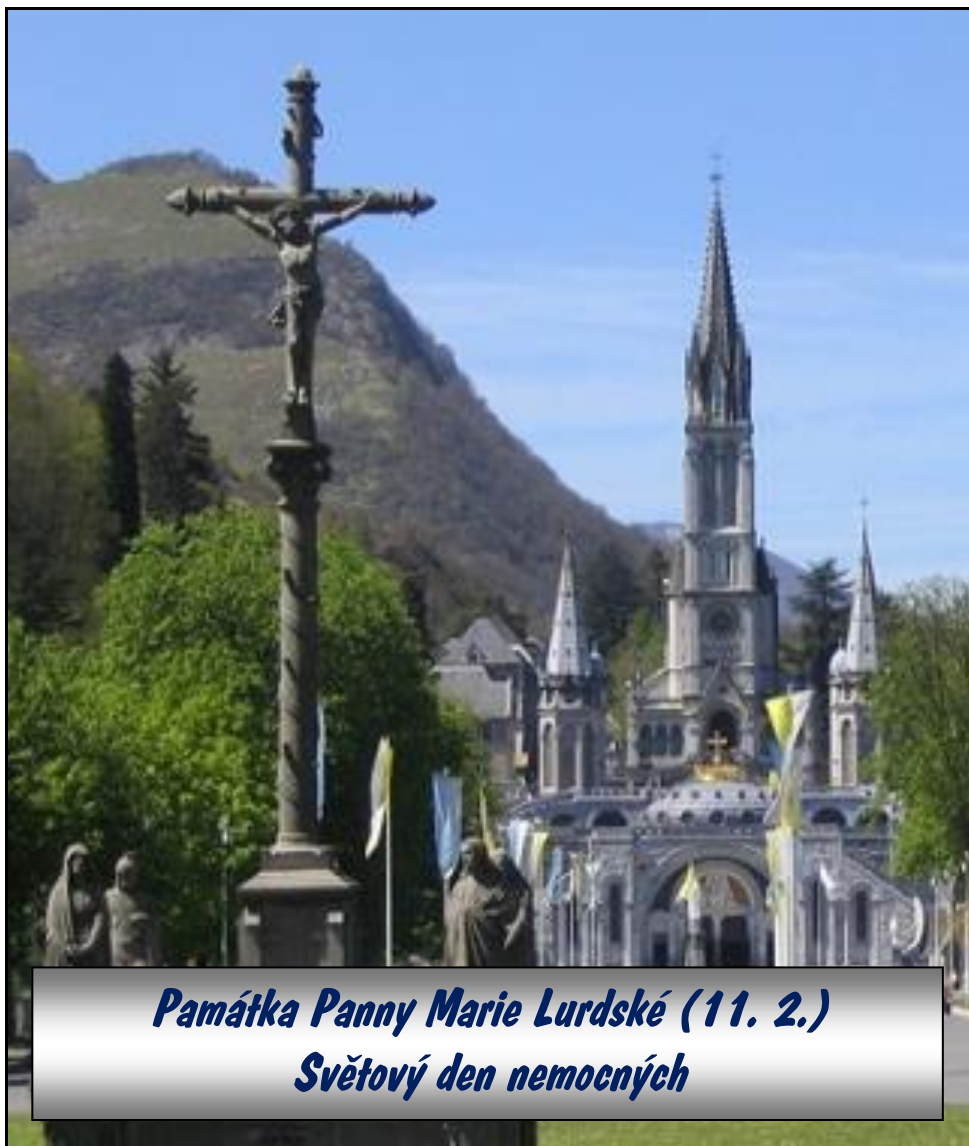

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI
20. ROČNÍK - ÚNOR 2022 - ČÍSLO 212

FARNÍČEK

***Památka Panny Marie Lurdské (11. 2.)
Světový den nemocných***

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farničku,

v úvodu dnešního evangelia jsme slyšeli, jak se lidé tlačili na Ježíše, aby slyšeli Boží slovo. Proto Ježíš vstoupil na břehu Galilejského jezera na jednu z lodí a učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: Zajed' na hlubinu a spusťte sítě k lovení.

Jeho reakce byla: Celou noc jsme se lopotili a nic jsme nechytili.

Ale na tvé slovo spustím sítě. A byl neuvěřitelný úlovek.

V jedné nedávné promluvě řekl papež František: „Drazí bratři a sestry, neodmítejme Boží Slovo. Je to (v Bibli) milostný dopis, napsaný tím, kdo nás zná jako žádný jiný.

Jeho čtením znovu nasloucháme jeho hlasu, objevujeme jeho tvář a dostáváme jeho Ducha. Slovo nás přibližuje Bohu, neoddalujeme ho. Nosme ho stále s sebou v kapse, v mobilu, dejme mu doma důstojné místo. Dejme evangelium na místo, které nám připomene denně je otvírat, aby tak mezi mnoha slovy, která doléhají k našim uším, pronikl do našeho srdce nějaký ten verš Božího Slova. K tomu si vyprosme od Pána sílu vypnout televizi a otevřít Bibli, vypnout mobil a otevřít evangelium. Proč si z něho nepřechyst ve chvíli ticha nějakou drobnou pasáž každý den? Poznáme, že Pán je blízko a dodá nám to odvalu k životní cestě“.

Ve středu jsme prožili svátek Uvedení Pána do chrámu. Prosme starce Simeona a prorokyni Annu o jejich úžasnou vnímavost k přicházení Pána Ježíše k nám. A spolu s nimi chvalme Boha za jeho úžasnou blízkost.

Další týden – v pátek 11. února o památce Panny Marie Lurdské prožijeme při bohoslužbě další světový den nemocných s možností přijmout společně svátost pomazání nemocných. O tom se dočtete na jiném místě Farničku.

Sestry a bratři, všem vám vyprošuji stále se prohlubující vztah k živému a nám velmi blízkému Pánu Ježíši.

Všem vám žehná o. Josef.

Také v úvodu letošního roku proběhla ve Fryštáku a místních částech tradiční tříkrálová sbírka. I letos jste byli štedří a přispěli jste celkovou částkou 189 658,- Kč. Organizátoři děkují všem, kteří se do sbírky zapojili i v této nelehké době. Velký dík patří také koledníkům a vedoucím skupinek.

SPOLEČNÉ UDÍLENÍ SVÁTOSTI NEMOCNÝCH

kteřá je jednou z forem služby církve nemocným, se bude v našem kostele slavit v pátek 11. února v 18.15. Na tento den o památce Panny Marie Lurdské připadá svatým Janem Pavlem II. zavedený Světový den nemocných, letos již třicátý.

Po bohoslužbě jsou zváni všichni, kdo tuto svátost přijmou, na malé obcerstvení a posezení ve farní zpěvárně. Na přijetí této svátosti se připravíme očistou srdce ve svátosti smíření, četbou Písma, zvláště úryvků, které se týkají Ježíšových setkání s nemocnými (např. Marek 5,21-43 a 6,7-13) a osobní modlitbou.

Příležitost ke svátosti smíření je každý den od 8. února vždy půl hodiny před večerní bohoslužbou. Také prosíme o přihlašování se k přijetí svátosti nemocných zapsáním v sakristii na připravený list. Svátost může přijmout každý, kdo je vážně nemocný nebo pokročilý věkem (60 a více roků).

(Také si tam vezmete krátké pojednání o této svátosti.)

o. Josef

Už ve Starém zákoně víru člověka v Hospodina, který uzdravuje, „odpustí každou vinu a vyléčí každou nemoc“ (Ex 15,26). Již zde se nemoc stává cestou k obrácení. Je zde i poznání, že nemoc a utrpení souvisí s lidským hříchem a odklonem od Boha, zatímco věrnost Bohu navrácí život. **V Novém zákoně se Boží Syn a Spasitel Ježíš představuje jako lékař uzdravující všechny lidské nemoci.** Jeho soucit s nemocnými jde tak daleko, že se s nimi ztotožňuje: „*Byl jsem nemocný a navštívili jste mne*“ (Mt 25,36). Tato Pánova láska k nemocným ve všech dobách probouzela v křesťanech touhu pečovat o všechny, kdo jsou nemocní na těle či na duchu. Ježíš vyzývá nemocné, aby věřili. Dotýká se jich, ale i nemocní se snaží dotknout Ježíše, protože „*z něho vycházela síla, která uzdravovala všechny.*“ (Lk 6,19). **Ježíš ale přišel především proto, aby uzdravil celé naše lidství,** které hříchem propadlo utrpení a smrti. Bere na sebe naše hříchy, sám podstupuje úděl utrpení a smrti, aby nás vykoupil. Kříž Kristův dává nový smysl utrpení. Od té chvíle každý může svůj vlastní kříž a trápení spojit s Ježíšovým výkupným utrpením, které „*chceme doplnit na vlastním těle*“ (Kol 1,24). Pán nás k tomu přímo vybízí: „*Vezmi svůj kříž a následuj mne!*“ **Učedníci od počátku svého poslání konají i službu soucitu a uzdravování.** „*Uzdravujte nemocné!*“ je Ježíšův jasný příkaz. Ve službě Církve nemocným působí a léčí sám Ježíš, lékař duší i těl. Eucharistie je nejučinnějším lékem k životu, i tam, kde tělesná nemoc je již nevléčitelná. **Svatý Jakub dosvědčuje ve svém listu, že již v apoštolské církvi existoval obřad služby nemocným:** „*Je někdo z vás nemocen? Ať si zavolá představené církve a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně.*

Modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno“ (Jak 5,14-15). **Tento původní a jasný výrok nejlépe vystihuje, jakým darem je svátost pomazání nemocných.** Tato svátost se uděluje nemocným v nebezpečí smrti: Kněz je maže olejem nemocných na čele a na rukou a přitom říká: „Skrze toto svaté pomazání ať tě Pán pro své milosrdenství posílí milostí Ducha svátého, ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posílí.“ Tomu předchází úkon kajcnosti, úryvek z Písma svátého a modlitby. Přijetí svátosti smíření a eucharistie jsou velmi žádoucí, aby se účinek pomazání mohl plně projevit.

Dokončení na následující straně

Tato svátost není posilou jen těm, kdo se ocitli v krajním ohrožení života. Příhodná doba je už tehdy, kdy je věřící v nebezpečí smrti pro nemoc či stáří. Pokud nabude znovu zdraví, může později v nemoci tuto svátost znovu přijmout. I během téže nemoci může být svátost opakována, nastane-li zhoršení. Je vhodné tuto svátost přijmout i před každým vážným chirurgickým zákrokem a také u starých osob, kterým ubývá sil. **Svátost pomazání nemocných udělují pouze biskupové a kněží věřící mají být dobře připraveni,** aby ji s vírou a odevzdaností přijali. Společenství ostatních věřících je má podporovat svou pomocí a modlitbou. Liturgie svátosti má být slavena ve společenství, ať už v rodině nemocného nebo v nemocnici, či v kostele během eucharistické bohoslužby.

SVÁTOST MÁ TYTO ÚČINKY: Spojuje nemocného s Kristovým utrpením k jeho vlastnímu prospěchu i k prospěchu celé církve. Přináší mu útěchu, vnitřní pokoj a odvahu, aby snášel kříž své nemoci nebo stáří s odevzdaností a křesťanskou zralostí. Odpouští hříchy nemocného, pokud jejich odpuštění nemohl obdržet ve svátosti smíření (např. je už v bezvědomí). Dává mu sílu k uzdravení, pokud to prospívá ke spáse duše.

Připravuje ho na přechod z života časného do věčného.

SÉRIE KATECHEZÍ PAPEŽE FRANTIŠKA O SVATÉM JOSEFOVI K VYVRCHOLENÍ ROKU JEMU VĚNOVANÉMU.

Sv. Josef, pronásledovaný a odvážný migrant Při generální audienci v aule Pavla VI. pokračoval papež František v cyklu katechezí věnovaných sv. Josefu. Nahlížel jej jako pronásledovaného, ale statečného muže donuceného k migraci. Papežovu promluvu uvedlo čtení z 2. kapitoly Matoušova evangelia o Josefově snu, ve kterém jej a vybíjí, aby vzal dítě a jeho matku a uprchl do Egypta před Herodem.

Chtěl bych vám představit sv. Josefa jako pronásledovaného a odvážného migranta. Právě tak jej vyličil evangelista Matouš. Tento zvláštní příběh Ježíšova života, v němž figuruje rovněž Josef a Maria, je tradičně označován jako "útěk do Egypta" (srov. Mt 2,13-23). Nazaretská rodina zažila takovéto ponížení, na vlastní kůži pocítila nejistotu, strach a bolest spojený s opuštěním vlasti. Také dnes je mnoho našich bratří a sester nuceno prožít stejnou nespravedlnost a utrpení. Příčinou je téměř vždycky arogance a násilí mocných. Nejinak tomu bylo v případě Ježíše. **Král Herodes se od mudrců dozvídá o narození "židovského krále" a tato zpráva ho šokuje.** Cítí se nejistý, cítí, že jeho moc je ohrožena. Proto shromáždí všechny jeruzalémské kapacity, aby zjistil místo jeho narození, a prosí mudrce, aby mu to přišli přesně oznámit, protože - jak falešně tvrdí - také on se mu chce přijít poklonit. V okamžiku, kdy zjistí, že se mudrci vrátili jinou cestou, uchýlí se k podlému záměru; chce zabít všechny betlémské děti mladší dvou let, což podle výpočtu mudrců bylo období, v němž se Ježíš narodil. **Mezitím anděl Josefovi říká: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil."** (Mt 2,13). Pomysleme dnes na lidi, kteří v sobě pocítí tento impuls: "Utečme, protože tady je nebezpečí". Herodův záměr připomíná faraónův plán hodit všechny chlapečky izraelského národa do Nilu (srov. Ex 1,22). A útěk do Egypta evokuje celé dějiny Izraele, počínaje Abrahámem, který v Egyptě rovněž pobýval (srov. Gn 12,10), až po Josefa, Jákobova syna, kterého jeho bratři prodali (srov. Gn 37,36) a který se pak stal "správcem této země" (srov. Gn 41,37-57), a Mojžíše, který osvobodil svůj lid z egyptského otroctví (srov. Ex 1,18).

Útěk Svaté rodiny do Egypta zachránil Ježíše, ale bohužel nezabránil Herodovi ve spáchání masakru. Setkáváme se tedy s dvěma osobnostmi opačného charakteru: na jedné straně Herodes se svou krutostí a na druhé Josef se svou starostlivostí a odvahou. Herodes chtěl s bezohlednou krutostí bránit svou moc, svou kůži, jak to dosvědčují zprávy o popravě jedné z jeho manželek, několika jeho dětí a stovek odpůrců. Byl to krutý člověk, který k řešení problémů užíval jediný recept: pryč s nimi. Stal se symbolem mnoha tyranů minulosti i dnešní doby. Pro tyranu nemá člověk žádnou cenu, jediné, co jim dává smysl, je moc a jestliže si pro ni potřebují udělat místo, zabíjejí lidi. Děje se to také dnes, nemusíme se proto vracet do dávné historie, děje se to i dnes! Člověk člověku se stává „vlkem“. Dějiny jsou plné postav, které žijí v područí svého strachu a snaží se ho překonat despotickým výkonem moci a za užití nelidských a násilných mechanismů. **Neměli bychom si však myslet, že život v Herodově perspektivě je pouze výsadou tyranů. Nikoli, je to ve skutečnosti postoj, k němuž se můžeme uchýlit všichni; pokaždé, když se snažíme zahnat své obavy arogancí, i kdyby jen slovní anebo drobnými urážkami, užívanými k ponižování lidí kolem sebe. I my máme v srdci možnost být malými Herody.**

Josef je opakem Heroda. Především je to "muž spravedlivý" (Mt 1,19), zatímco Herodes je diktátor, a kromě toho se projevuje jako odvážný při plnění andělova příkazu. Lze si představit, s jakými útrapami se musel vyrovnávat během nebezpečné cesty, s jakými nesnáze se pojí pobyt v cizí zemi, kde se mluví jiným jazykem - spousta obtíží. Jeho odvaha se projevila také ve chvíli, kdy nadešel čas návratu a po andělově povzbuzení překonává své pochopitelné obavy a spolu s Marií a Ježíšem se usazuje v Nazaretě (srov. Mt 2,19-23). **Herodes a Josef jsou dvě protikladné postavy, které odrážejí dvě odvěké tváře lidstva.** Všeobecně rozšířeným omylem je považovat odvahu za ctnost přisuzovanou výlučně hrdinům. Ve skutečnosti každodenní život každého člověka vyžaduje odvahu. **Náš život - tvůj, můj, nás všech - nelze žít bez odvahy, bez odvahy vypořádat se s těžkostmi každého dne.** Ve všech dobách a ve všech kulturách najdeme statečné muže a ženy, kteří pro věrnost svému přesvědčení překonávali nejrůznější obtíže, snášeli nespravedlnost, odsouzení, a dokonce i smrt. Odvaha je synonymem statečnosti, která spolu se spravedlností, prozíravostí (moudrostí) a umírněností patří do skupiny ctností známých jako "kardinální" ctností.

Poučení, které nám dnes Josef zanechává, tedy zní: Život nám ustavičně připravuje protivenství, to je pravda, a když se před námi ocitnou, můžeme se třeba cítit ohrožení, vystrašení, avšak tyto okamžiky nemůžeme překonávat probouzením toho nejhoršího, co v sobě máme, jako Herodes, nýbrž po vzoru Josefa, který na strach reaguje odvahou důvěřovat Boží Prozřetelnosti. Myslím, že bychom se dnes měli pomodlit za všechny migranty, za všechny pronásledované a za všechny, kdo jsou obětí nepříznivých okolností - ať už politických, historických nebo osobních. Mysleme zástupy lidí, kteří se stali obětí válek a chtějí uprchnout ze své vlasti, ale nemohou; mysleme na migranty, kteří se vydávají na cestu za svobodou a mnozí umírají na cestě nebo v moři; mysleme na Ježíše v náručí Josefa a Marie, jak je na útěku, a snažme se v něm vidět každého z dnešních migrantů. Migrace je dnes realitou, před kterou nemůžeme zavírat oči. Je to sociální skandál dnešního lidstva.

AMORIS LAETITIA (RADOST Z LÁSKY)**POSTSYNODÁLNÍ APOŠTOLSKÁ EXHORTACE O LÁSCE V RODINĚ**

ŘÍM 2016 – (ČESKY PAULÍNKY 2016)

Co předcházelo: Přípravná synoda o rodině a jejím poslání 2014.

Dlouhý seriál katechezí papeže Františka od 17. 12. 2014 do 27. 12. 2015

*Biskupská synoda na téma: „POVOLÁNÍ A POSLÁNÍ RODINY V CÍRKVI A VE SVĚTĚ“, říjen 2015.***My máme ve Farníčku papežovy katecheze a v kostele promítání papežových videoposelství o rodině vždy 1x měsíčně – 3. pátek po večerní bohoslužbě.****KATECHEZE: RODINA:****Otec - druhá část katecheze papeže Františka (generální audience 4. 2. 2015)**

Drazí bratři a sestry dnes bych rád podal druhou část reflexe o postavě otce v rodině. Minule jsem mluvil o problému absence otců, dnes chci pohlédnout na pozitivní aspekt. Také svátý Josef byl pokoušen opustit Marii, když zjistil, že je těhotná. Zasáhl však anděl Páně, který Josefovi představil Boží plán i poslání pěstouna. Josef, muž spravedlivý „vzal svou ženu k sobě“ (Mf 1,24) a stal se otcem nazaretské rodiny. Každá rodina potřebuje otce. Dnes se zastavíme u hodnoty této role. Chtěl bych přitom vyjít z několika vět, jimiž se v knize Přísloví obrací otec ke svému synu: „Můj synu, bude-li tvé srdce moudré, bude plesat srdce mé a mé nitro zajásá, když tvé rty budou říkat, co je správné“ (Př 23, 15-16). Nelze lépe vyjádřit hrdost a dojetí otce, který poznává, že předal synovi to, co je v životě nejcennější, totiž moudré srdce. Tento otec neříká: „Jsem na tebe hrdý, protože jsi stejný jako já a protože opakuješ věci, které říkám a dělám já“ Nikoli. Říká něco mnohem důležitějšího, co bychom mohli tlumočit následovně: „Budu šťastný, kdykoli uvidím, že jednáš moudře, a budu pohnut, uslyším-li tě mluvit správně. Toto jsem ti chtěl zanechat, aby sis to osvojil: schopnost cítit a jednat, mluvit a soudit moudře a správně. A bys takovým mohl být, učil jsem tě, cos neznal, a opravoval chyby, které jsi neviděl. Dal jsem ti pocítit hlubokou a zároveň diskrétní sympatii, kterou jsi možná plně nevnímal, když jsi byl mladý a nerozhodný. Dal jsem ti svědectví náročnosti a pevnosti, které jsi možná nechápal, když sis přál jen náklonnost a ochranu. Já sám jsem musel jako první podstoupit zkoušku moudrosti srdce, bdít nad přemírou citu a nelibosti, abych unesl tíži nevyhnutelných nedorozumění a našel správná slova, kterým bys rozuměl. Nyní - pokračuje otec - když vidím, že se snažíš být takovým vůči vlastním dětem a vůči všem, jsem dojat.“ Tolik slova jednoho moudrého, zralého otce. Otec dobře ví, kolik stojí předání takového odkazu: kolik blízkosti, něhy a pevnosti. Avšak kolik útěchy a odměny přinášejí děti, které tomuto odkazu vzdávají čest. Je to radost, která vykupuje veškerou námahu, překonává každé nedorozumění a hojí každou ránu. První nutností je tedy přítomnost otce v rodině. Aby byl nablízku manželce, sdílel všechno: radosti i bolesti, námahy a naděje. Aby byl nablízku dětem, když vyrůstají, hrají si a snaží se, když jsou lehkovážné a úzkostlivé, když se vyjadřují a jsou zamlklé, když se osmělují a obávají, když udělají chybný krok a nalézají novou cestu. Otec musí být přítomný vždycky. Být přítomný však neznamená být kontrolorem, protože otcové, kteří příliš kontrolují, dusí děti a brzdí jejich růst. Evangelium mluví o příkladnosti Otce, který je v nebesích.

DOKONČENÍ

On jediný - říká Ježíš - může být skutečně nazýván „dobrým Otcem“ (srov. Mk 10,18). Všichni znají ono výjimečné podobenství o marnotratném synu či o milosrdném otci v 15. kapitole Lukášova evangelia. Jaká důstojnost a něha je v onom otci, který očekává doma ve dveřích návrat svého syna. Otcové musejí být trpěliví. Častokrát nelze dělat nic jiného než čekat, modlit se a čekat trpělivě, něžně, velkodušně a milosrdně. Dobrý otec umí čekat a odpouštět z hloubi srdce. Umí zajisté i rázně napomenout. Není otcem slabým, povolným a sentimentálním. Otec, který umí napomenout, aniž by odradil, dovede také neúnavně chránit. Jednou jsem slyšel na setkání s jedněmi manželi otce iak řekl: „Někdy musím dětem trochu nalozit.. ale nikdy ne na tvář, abych je nepokořil.“ To je krásné. Má smysl pro důstojnost. Musí potrestat, ale správným způsobem, a jde se dál. Může-li někdo opravdu důkladně vysvětlit modlitbu Otče náš, kterou učil Ježíš, pak je to ten, kdo žije otcovství v první osobě. Bez milosti, která přichází od nebeského Otce, ztrácejí otcové odvahu a utíkají z boje. Děti však potřebují nalézt otce, který je očekává, když se vracejí po svých ztroskotáních. Dělají sice všechno, aby to nemusely připustit a dát najevo, ale potřebují jej. A pokud jej nenajdou, způsobí jim to zranění, které se hojí velmi obtížně.

Církev, naše matka, se snaží všemi svými silami podporovat dobrou a velkorysou přítomnost otců v rodinách, protože jsou pro nová pokolení nenahraditelnými strážci a prostředníky víry v dobro, víry ve spravedlnost a v ochranu Boží, jako svatý Josef.

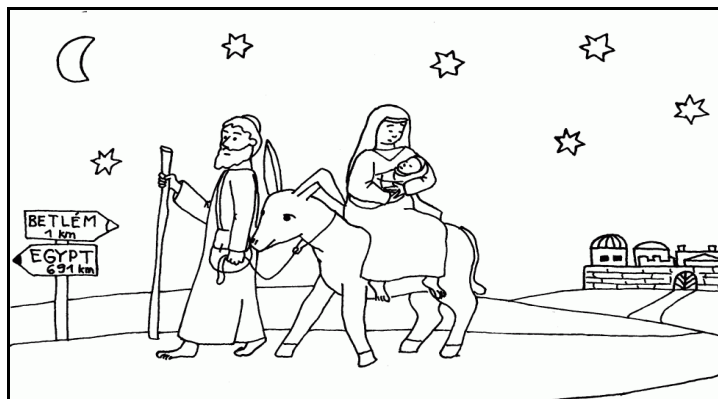
MODLITBA

Svatý Josefe,

ty, který jsi zakusil utrpení těch, kdo musejí prchat, ty, který jsi byl donucen k útěku, abys zachránil život svých nejdražších, ochraňuj všechny ty, kdo prchají kvůli válce, nenávisti a hladu.

Podporuj je v jejich nesnázích, posilni v naději a učiň, aby se setkali s přijetím a solidaritou, veď jejich kroky a otevři srdce těch, kdo jim mohou pomoci. Amen.

Přeložila Johana Bronková

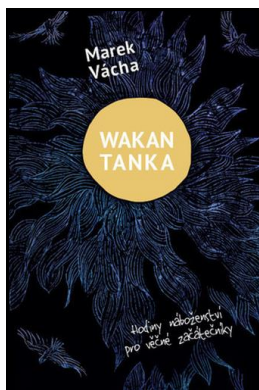
KNIHA - MAREK VÁCHA – WAKAN TANKA

„Budu v této knize často používat jméno Wakan Tanka. Moc se omlouvám všem ortodoxním katolíkům, klidně si pokaždé dosadte to naše staré dobré „Bůh“, přesně to tím myslím. Wakan Tanka by snad šlo přeložit jako „Velké Tajemství“. Jméno jsem zvolil z osobních důvodů.“ Jestli budeme mít otevřené supermarkety, a nebudeme mít otevřené kostely, nač ještě žít? Co by na nás řekli jezuité, ptám se, ti, co přijeli do Gran Chaca a založili první reducciones a vydělali to potem a krví a nechali tam svá těla, pohřbená kdoví kde v bažinách, nebo ti z Québecu, sevření mezi Huróny a Irokézy? Když nebudeme umírat my, kdo bude?

MAREK „ORKO“ VÁCHA

Český římskokatolický kněz, teolog, přírodovědec, pedagog a spisovatel. Je farářem lechovické farnosti, farním vikářem Římskokatolické akademické farnosti při kostele Nejsvětějšího Salvátora a přednostou Ústavu etiky na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Jeho specializace je evoluční biologie a lékařské i environmentální etiky. Vystudoval Přírodovědeckou fakultu Masarykovy univerzity v oboru molekulární biologie a genetika. Ve své práci se zaměřil na etickou problematiku poznání lidského genomu a na genetiku chování. Teologického vzdělání nabyl studiem v Olomouci a Bruselu. Zúčastnil se dvou expedic do Antarktidy (1997 a 2000), také na základnu Eco-Base na ostrově Nelson v Jižních Shetlandách společně s Jaroslavem Pavlíčkem. Na Biskupském gymnáziu v Brně a na Arcibiskupském gymnáziu v Praze býval učitelem biologie, náboženství a etiky. V prosinci 2010 byl zvolen předsedou Akademického senátu 3. lékařské fakulty UK a o tři roky později byl v této funkci potvrzen na další tříleté období. Externě vyučuje na Katedře environmentálních studií Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity. Podporuje i zrušení povinného celibátu v kněžské službě v katolické církvi. Orko je jeho přezdívka, kterou dostal ve skautu a znamená "orlí oko". *Skvělá kniha od tohoto autora, která je současně čtivá a populární, ale také odborná a ukazující velkou erudici i zbožnost autora. Marek Vácha je po Tomáši Halíkovi, jediný kněz a vědec, který dokáže přemostit, jen pomyslnou propast, mezi vírou a vědou. Při čtení si člověk může uvědomit, že je obklopen tajemstvím. Že život je větší, než si mnohdy uvědomujeme, a že nelze všechny věci uchopit pouhým rozumem.*

Tuto knihu si můžete vypůjčit i v Městské knihovně Fryšták.

ODPOUŠTĚT SOBĚ I DRUHÝM

Smiřovat se učíme odmala. Pokud žijeme v manželství a chceme, aby náš vztah za něco stál, musíme v této disciplíně dosáhnout téměř mistrovské úrovně. A bez usmířování se neobejdou ani řeholní komunity či širší rodiny. Jak ale na to? Vždyť přiznat před druhým chybu a poprosit o odpuštění je dřina.

„Jak se mám usmířit? Kleknout si před druhým? Ale ne! Stačí maličké gesto, taková drobnost, a do rodiny se vrátí soulad. Stačí jeden projev něhy, beze slov,“ navrhuje v exhortaci *Amoris laetitia (Radost z lásky)* papež František. Přináší i další konkrétní návrhy. Právě adventní čas je velmi vhodný pro to, abychom se pokusili vykročit směrem k druhým a pomohli tak jim i sobě připravit se na oslavu příchodu Krista na tento svět.

Když se nám dostalo urážky nebo zklamání, je odpuštění možné a žádoucí, přesto není snadné. „Rodinné společenství se může udržet a zdokonalovat jenom s velkým duchem sebezáporu a obětí. Vyžaduje skutečně velkodušnou ochotu všech a každého jednotlivce k porozumění, ke snášenlivosti, k odpuštění, ke smíření,“ zdůrazňuje papež. Velmi podobně to popisuje Amélie Fleuret, francouzská odbornice na mezilidské vztahy, v knižní novince *Odpustit druhým, odpustit sobě (Portál 2021)*. „Odpuštění v rodině vyžaduje hodně času a úsilí. Rodina nás formuje, ovlivňuje náš charakter, naši intimitu a to, jakou osobou se stáváme. Je důležité projít postupně celým procesem odpuštění, aby se vše dobře zdařilo,“ všímá si a vyzdvihuje nutnost porozumění vlastnímu hněvu.

OSVOBOZUJÍCÍ ZKUŠENOST

Abychom mohli druhému odpustit, musíme projít osvobozující zkušeností pochopení a odpuštění sobě samým. „Naše chyby nebo kritický pohled lidí, které milujeme, často způsobily, že jsme k sobě ztratili úctu. Tak si nakonec začneme dávat na ostatní pozor, vyhýbáme se náklonnosti k nim a v osobních vztazích se projevujeme ustrašeně,“ uvádí dále František ve zmíněné exhortaci a všímá si, že svalování viny na druhé nám poskytne úlevu jen falešnou. „Je třeba se modlit nad vlastním příběhem, přijmout sebe, umět žít se svými limity a také si odpustit, abychom měli stejný postoj odpuštění také k druhým,“ připojuje.

Bez této zkušenosti odpuštění to sami jen těžko zvládneme. Potřebujeme zakusit, že nám Bůh odpustil, že jsme byli ospravedlněni zdarma, bez vlastních zásluh. „Přijmeme-li, že Boží láska je bezpodmínečná, že Otcovu náklonnost si nelze koupit ani zaplatit, pak budeme moci milovat nade všechno, odpouštět druhým i v případě, že se k nám zachovali nespravedlivě,“ dodává papež. V opačném případě náš rodinný život přestane být prostorem porozumění, podpory a povzbuzení a stane se místem ustavičného napětí a vzájemného trestání se.

O LASKAVOSTI K SOBĚ SAMÝM - SVATÝ FRANTIŠEK SALESKÝ (1567 – 1622)

Jedním z vhodných způsobů, jak se cvičit v laskavosti, je ten, který se obrací k nám samým: nikdy se neroztrpčujeme na sebe, ani na své nedokonalosti. Neboť i když rozum velí, abychom nad spáchanými vinami cítili rozhořčení a nelibost, přece jen v tom rozhořčení nesmí být žádná zatrpkllost, škarohlídství, nedůtklivost nebo zlost. V tom právě mnozí lidé velmi chybují: dali se unést hněvem a pak se zlobí, že se zlobili, rmoutí se nad tím, že byli zarmouceni, roztrpčují se tím, že byli roztrpčeni; a tím udržují své srdce ve stavu rozhněvanosti, až tímto pocitem prosákne. A i když se zdá, že druhým hněvem se potlačí hněv první, ve skutečnosti je to tak, že při nejbližší příležitosti, jež se k tomu naskytne, tento druhý hněv otevírá volný průchod zase dalšímu hněvu - nehledě na to, že tyto stavy hněvu, nelibosti a zatrpkllosti vůči sobě samému jsou dány pýchou a mají svůj původ jediné v samolibosti; rozčiluje nás totiž, a zneklidňuje, že nejsme dokonalí. **Je tedy zapotřebí chovat ke svým chybám odpor sice pevný, ale klidný a umírněný.** Vždyť tak jako soudce trestá provinilé mnohem lépe, jestliže vynáší rozsudek podle rozumu a s rozmyslem, než když tak činí unáhleně a v rozhorlení (protože v rozhorlení trestá nikoli podle vin, nýbrž podle sebe sama), tak také my sami se trestáme mnohem lépe, kajeme-li se klidně a vytrvale, než když to činíme zatrpkle, uspěchaně a zlostně, protože podobná vznětlivá kajícnost neodpovídá závažnosti našich vin, nýbrž našim náklonnostem. Tak například člověk, který si zvláště oblíbil čistotu, se za sebemenší provinění proti ní na sebe převelice rozhoří - ale tomu, že někoho hrubě pomluvil, se jen pobaveně zasměje.

A naopak: toho, kdo nenávidí pomluvu, bude mrzet, že řekl nějakou neopatrnou maličkost - ale vůbec mu nepřijde, že se těžce prohřešil proti čistotě. Je tomu tak jen proto, že nesoudí své svědomí podle rozumu, nýbrž podle své vášnivé zaujatosti. **Věř mi, Filoteo: tak jako otcovské napomínání může vést k nápravě dítěte mnohem účinněji, pokud je vlídné a srdečné, než je-li pronášeno podrážděně a se vztekem, tak také dopustí-li se naše srdce nějakého poklesku a my je pokáráme mírně a klidně, spíše se soucitem k němu než s rozhorlením proti němu, a povzbuzujeme-li je k nápravě, pocítí nad svým činem hlubší lítost a bude jí dokonaleji proniknuto, než kdyby to byla lítost nevraživá, zlostná a popudlivá.** Kdybych například já měl velkou touhu nepodlehnout neřesti ješitnosti, a přece se tím vážně provinil, nechtěl bych kárat své srdce takto: „Jsi opravdu ubohé a ošklivé, že ses po tolika předsevzetích dalo strhnout k ješitnosti! Teď abys umíralo hanbou a k nebi už ani oči nepozdvihlo, ty slepé, nestoudné, zrádné srdce, nevěrné Bohu!“ a podobné, nýbrž napomínal bych je rozumně a soucitně: „Tak se podívej, mé ubohé srdce! Už jsme spadli do té jámy, o které jsme si tolikrát umiňovali, že se jí vyhneme! Ach, vstaňme a utečme z ní navždy, vzývejme Boží milosrdenství a doufejme, že nám bude pomáhat, abychom už byli pevnější. Vraťme se na cestu pokory. Jen odvahu! Od nynějška se mějme na pozoru, Bůh nám pomůže. Dokážeme víc!“ A na této výtce bych postavil pevné a opravdové předsevzetí, že se toho už nedopustím. **Když tvé srdce klesne, pozvedni je tedy docela jemně.** Hluboce se pokoř před Bohem u vědomí své bídy, ale svému pádu se nijak nediv, neboť nepřekvapuje, že bezmocnost je bezmocná, slabost slabá a ubohost ubohá. Avšak ze všech sil v sobě vzbud' ošklivost nad urážkou, kterou ses na Bohu provinila; s velkou odvahou a důvěrou v jeho milosrdenství se opět vydej na cestu ctnosti, z níž jsi sešla.

*Z knihy Františka Saleského - Úvod do zbožného života (Zvon 1990)
přeložil Otomar Radina*

- 2.2. *Svátek Uvedení Páně do chrámu*
 5.2. *Památka svaté Agáty*
 6.2. *5. neděle v mezidobí*
 10. 2. *Památka svaté Scholastiky*
 13.2. *6. neděle v mezidobí*
 20.2. *7. neděle v mezidobí*
 22.2. *Svátek Stolce svatého Petra*
 23.2. *Památka svatého Polykarpa*
 27.2. *8. neděle v mezidobí*

MODLITBA SVATÉHO FRANTIŠKA SALESKÉHO – VE STÁŘÍ

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý.

Chraň mne před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci.

Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých.

Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nešťoural a neporučnickoval.

Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat – ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku.

Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet.

Také se neodvažuji prosit o lepší paměť – ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí.

Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit.

Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo ďáblovo.

Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě, Pane, to říkám – bojím se stáří.

Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pociťuji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu.

Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.

Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi.“

Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláš.

A k tomu mi dej všechnu sílu srdce.

Amen.

***Dokážete správně odpovědět na otázky týkající se známých biblických hor?
Odpovězte s pomocí biblické citace nebo nápovědy.***

Ze které hory Ježíš vystoupil do nebe?

***Sk 1, 11-12**

Na jaké hoře zůstala stát Noemova archa po potopě?

***Gn 8,4**

Jak se nazývá hora, na které zemřel Mojžíš?

***Dt 34,1**

U které hory mluvil Bůh k Mojžíšovi z hořícího keře?

***Ex 3, 1-4**

Na které hoře začal budovat Šalamoun Hospodinův chrám?

***2 Kron 3, 1**

Na které hoře dokazoval prorok Eliáš, že Hospodin je pravý Bůh?

***1 Král, 18,19**

Na které hoře se událo Ježíšovo proměnění?

(Bible název této hory výslovně nezmiňuje)

***Mt 17, 1 -6**

Na které hoře dal Hospodin Mojžíšovi Desatero?

***Ex 34, 29**

Jak se jmenuje hora, na které zemřel Ježíš?

***Jan 19, 17**

Na jaké hoře stál beránek a 144 tisíc vyvolených v Janově Zjevení?

***Zj 14, 1**

***Nápověda: Ararat, Golgota (Kalvárie), Hora olivová, Choreb, Karmel,
Mória, Nebo, Sinaj, Sión, Tábor.***

****biblická citace***

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 5 .2. 2022 V NÁKLADU 200 KS.